

Sygn. akt II C 68/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Teresa Michalska

Protokolant Bogumiła Brzezinka

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014r.

w R.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialności

Spółki (...) w Ł.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...)

w J.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.871,39 zł (jedenaście tysięcy osiemset siedemdziesiąt jeden 39/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 19.03.2014r. oraz kwotę 18.552 zł (osiemnaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt dwa) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- umarza postępowanie w zakresie przekraczającym pozostałą do zapłaty kwotę 11.871,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19.03.2014r.

Sygn. akt II C 68/14

UZASADNIENIE

Pozwem o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala (...) w J. kwoty 226 683,06 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.12.2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany zalega z zapłatą ceny za zakupione u powoda artykuły i sprzęt medyczny w ilości i asortymencie wyspecyfikowanym w fakturach VAT podanych w przedłożonym przez powoda zestawieniu na łączną kwotę 220 014,02 zł (należność główna). Nadto powód wskazał, że ze względu na opóźnienie w zapłacie pozwany obowiązany jest zapłacić powodowi odsetki ustawowe od dochodzonych wyżej należności (od dat wymagalności poszczególnych należności), a po ich doliczeniu do kwot należności głównych, także odsetki ustawowe od zaległych odsetek (skapitalizowane odsetki ustawowe) od dnia wytoczenia powództwa, zgodnie z art. 482 § 1 kc. Powód domaga się również zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu, tj. od 23 grudnia 2013 r. (art. 165 § 2 kpc). Skapitalizowane odsetki ustawowe wyliczone na dzień 22 grudnia 2013 r. tj. na dzień poprzedzający wytoczenie powództwa wynoszą według strony powodowej 6 669,04 zł. Łącznie powód dochodził pozwem kwoty 226 683,06 zł, na którą składała się suma należności głównych wynikających z wyżej wymienionych faktur w kwocie 220 014,02

zł oraz kwota 6 669,04 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od tych należności głównych na dzień 22 grudnia 2013 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31.12.2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi I Wydział Cywilny nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi kwotę 226 683,06 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2013 r. oraz 10 051 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia niniejszego nakazu albo wniesienia w tymże terminie sprzeciwu do Sądu.

Pozwany Wojewódzki Szpital (...) w J. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o odrzucenie pozwu oraz ewentualnie o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów postępowania. Pozwany w pierwszym rzędzie wskazał, że wytoczone przeciwko niemu powództwo jest przedwczesne, gdyż w umowach zawartych pomiędzy stronami, na które powołuje się powód (umowy nr: (...) z dnia 29.11.2012 r.; (...) z dnia 01.02.2013 r.; (...) z dnia 03.09.2013 r.; (...) z dnia 06.05.2013 r.; (...) z dnia 21.08.2012 r.; (...) z dnia 02.07.2012 r.; (...) z dnia 21.12.2011 r.) znajduje się postanowienie, w którym strony zobowiązują się do rozstrzygnięcia wynikłych pomiędzy nimi sporów polubownie, a dopiero w przypadku braku osiągnięcia porozumienia na drodze sądowej. Dlatego też Sąd, zgodnie z art. 1165 kpc, winien odrzucić pozew, gdyż pozwany podniósł zarzut zapisu na sąd polubowny przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy. Pozwany dodatkowo argumentował, iż powód załączając jedynie dowód nadania wezwania do zapłaty z dnia 10.12.2013 r. nie udowodnił, iż próbował rozstrzygnąć spór polubownie. W szczególności brak jest dowodu odbioru wezwania przez pozwanego Szpitala, a zatem nie sposób przyjąć, że powód dopełnił zobowiązania rozstrzygnięcia zaistniałego sporu polubownie i skutecznie powiadomił pozwanego o zamiarze wszczęcia postępowania sądowego. Strona pozwana podkreśliła przy tym, iż dążyła do ugodowego rozstrzygnięcia kwestii zapłaty spornych należności, jednak nie spotkała się z odpowiedzią strony przeciwnej. Dowodem na tą okoliczność jest m.in. fakt zapłaty części należności na rzecz powoda w dniu 10.01.2014 r. Strona pozwana wskazała również, iż powód powinien mieć także na uwadze fakt, iż występuje przeciwko szpitalowi, a więc podmiotowi, który nie jest typowym przedsiębiorcą, którego działalność ma na celu wypracowywanie zysków, lecz jest jednostką, która realizuje bardzo ważne zadania publiczne. Sytuacja finansowa pozwanego jest bardzo trudna, prowadzi on działalność ze stratą, dlatego też przedwczesne wystąpienie przez powoda na drogę sądową należy uznać nie tylko za niezgodne z przepisami prawa i postanowieniami umownymi, ale także zasadami współzycia społecznego, zasadami uczciwości kupieckiej, poszanowaniem dobrych obyczajów i słuszych interesów pozwanego. Z ostrożności procesowej pozwany wskazał, iż twierdzenia powoda zawarte w pozwie są oczywiście bezzasadne. Pozwany przyznał, że strony zawarły ze sobą szereg umów umowę na dostawy wyrobów medycznych oraz sprzętu specjalistycznego dla Wojewódzkiego Szpitala (...) w J. wskutek rozstrzygnięcia przetargów prowadzonych w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych. Jednakże dokumenty załączone przez powoda, w postaci faktur VAT przez niego wystawionych, zdaniem pozwanego, nie są dowodami na wykonanie zobowiązania, jeżeli nie figuruje na nich podpis osoby upoważnionej do odbioru towaru oraz odbioru faktury VAT. Przedstawienie bowiem przez powoda samego rachunku nie świadczy o tym, iż towar został rzeczywiście dostarczony pozwanemu, tym bardziej, iż powód nie przedstawił dowodów odbioru ani innego rodzaju dokumentów, które wskazywałyby na dostarczenie, jak również odbiór wyrobów medycznych przez pozwanego. Pozwany zwrócił uwagę, że roszczenie o zapłatę należności za dostarczony towar jest zasadne dopiero z chwilą odbioru tegoż towaru, ponieważ dopiero wtedy zobowiązanie zostaje wykonane. Pozwany wskazał, iż w dniu 10.01.2014 r. dokonał na rzecz powoda zapłaty kwoty w wysokości 73 338,02 zł, a to na poczet faktur VAT nr (...) oraz faktury korygującej VAT nr 583. Tym samym roszczenie powoda w tym zakresie uznać należy za oczywiście bezzasadne. Oprócz powyższego, z uwagi na fakt, iż powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia w pozostałym zakresie, w szczególności zaś nie udowodnił, iż produkty wskazane na załączonych fakturach VAT zostały dostarczone pozwanemu, w ocenie strony pozwanej uznać należy, iż brak jest podstaw do uwzględnienia żądania zakreślonego pozwem.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanego, powód w odpowiedzi na sprzeciw wniósł o zasądzenie od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala (...) w J. na rzecz powoda kwoty 11 871,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto wniósł o umorzenie postępowania w zakresie cofniętego powództwa. Zdaniem strony powodowej całkowicie

nieuzasadniony i bezpodstawny jest zarzut pozwanego jakoby w sprawie strony zawarły zapis na sąd polubowny w rozumieniu art. 1161 i następnych kpc. Powód podkreślił, iż w każdej z umów załączonych do sprzeciwu, w wykonaniu których powód dostarczył pozwanemu towar wyspecyfikowany w fakturach, w „Postanowieniach końcowych” strony ustaliły, iż: „Wszelkie sporne sprawy strony, strony zobowiązują się załatwić polubownie, a w przypadku braku porozumienia przed sądem właściwym dla Zamawiającego”. Ponadto, w ocenie powoda, podniesiony w sprzeciwie zarzut przedwczesnego wytoczenia powództwa jest również całkowicie nieuzasadniony. Powód wskazał, że roszczenia objęte pozwem są wymagalne, gdyż upłynęły terminy płatności faktur załączonych do pozwu. Między stronami nie doszło do żadnego porozumienia, w szczególności na piśmie w zakresie ewentualnego przesunięcia terminów płatności faktur określonych w treści tych faktur. Natomiast zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16.09.2004 r. o sygn. akt IV CK 659/03 doręczenie dłużnikowi dokumentu rozliczeniowego (faktury) jest wezwaniem do świadczenia pieniężnego gdy zawiera stosowną wzmiankę co do sposobu i co do terminu zapłaty (por. także uchwała SN z dnia 19.05.1992 r. sygn. akt. III CZP 56/92). Faktura, w której określony został termin jej płatności jest wezwaniem do zapłaty w rozumieniu art. 455 kc (wyroki SN z dnia 23.20.2001 r. sygn. akt I CKN 323/99, z dnia 12.01.1999 r. sygn. akt I CKN 964/97 i z dnia 7.07.2005 r. sygn. akt IV CK 28/05). Wobec powyższego powód uznał, iż samo doręczenie pozwanemu faktur z określonymi w ich treści terminem i sposobem płatności jest wezwaniem do zapłaty i stanowi próbę ugodowego (przedsądowego) załatwienia sprawy. Ponadto, powód wskazał, że przed wytoczeniem powództwa wezwał pozwanego do dobrowolnego uregulowania zaległości, wyznaczając pozwanemu w tym celu dodatkowy termin do zapłaty, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, co stanowi ponowną próbę ugodowego załatwienia sprawy przez powoda. Oprócz powyższego powód przyznał, że pozwany po wytoczeniu powództwa zapłacił powodowi w dniu 10.01.2014 r. kwotę 73 338,02 zł oraz w dniu 19.03.2014 r. kwotę 146 676,00 zł na poczet należności dochodzonych pozwem. W tym stanie rzeczy powód cofnął powództwo w zakresie przekraczającym pozostałą do zapłaty kwotę 11 871,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2014 r. do dnia zapłaty. Powód jednocześnie zaznaczył, że dokonane wpłaty stanowią sumę należności głównych wynikających z wszystkich faktur objętych pozwem, które zachowuje na podstawie art. 451 § 1 kc w następujący sposób. Z kwoty 73 338,02 zł wpłaconej w dniu 10.01.2014 r. zarachowano: 1 453,26 zł na poczet ustawowych odsetek od dochodzonej pozwem kwoty 226 683,06 zł liczonych od dnia 23.12.2013 r. do dnia 9.01.2014 r. oraz 71 884,76 zł na poczet należności głównej. Po dokonanych zarachowaniach do zapłaty pozostała kwota 154 798,30 zł (wynikająca z wyliczenia: 226 683,06 zł – 71 884,76 zł = 154 798,30 zł) z ustawowymi odsetkami od dnia 10.01.2014 r. do dnia zapłaty. Natomiast z kwoty 146 676,00 zł wpłaconej w dniu 19.03.2014 r. zarachowano: 3 749,09 zł na poczet ustawowych odsetek od pozostałej do zapłaty kwoty 154 798,30 zł liczonych od dnia 10.01.2014 r. do dnia 18.03.2014 r. oraz 142 926,91 zł na poczet należności głównej. Po dokonanych obliczeniach, zdaniem powoda, do zapłaty pozostaje kwota 11 871,39 zł (wynikająca z wyliczenia: 154 798,30 zł – 142 926,91 zł = 11 871,39 zł) z ustawowymi odsetkami od dnia 19.03.2014 r. do dnia zapłaty.

Strona pozwana w odpowiedzi na powyższe w dalszym ciągu podtrzymała swoje stanowisko wyrażone w sprzeciwie oraz podniosła dodatkowo, że fakt jednorazowego wezwania pozwanego Szpitala do zapłaty nie przesądza jeszcze o podjęciu próby polubownego rozstrzygnięcia sporu między stronami. Pozwany wskazał, że w piśmie z dnia 10.12.2013 r. powód wezwał go do bezwarunkowego uiszczenia zapłaty w nieprzekraczalnym terminie do dnia 18.12.2013 r., nie proponując przy tym warunków pozwalających na realną spłatę zobowiązania przez pozwaną, a jedynie stawiając jej ultimatum. Pozwany podkreślił, iż dążąc do polubownego rozstrzygnięcia kwestii zapłaty zaległych zobowiązań sporządził projekt porozumienia datowanego na dzień 16.12.2013 r., w którym to zobowiązał się do spłaty spornego zadłużenia w trzech ratach do dnia 28.02.2014 r., co w konsekwencji uczynił. Pomimo jednak podjętych przez pozwanego działań, powód nie tylko nie ustosunkował się do propozycji pozwanej, ale również nie podjął ani jednej próby doprowadzenia do zawarcia ugody między stronami. Jedyne co uczynił, to niezwłocznie wszczął postępowanie sądowe, narażając tym pozwanego na ponoszenie dalszych zbędnych i wysokich kosztów. Takie działanie powoda, zdaniem pozwanego, uznać należy nie tylko za sprzeczne z łączącymi strony postanowieniami umownymi, ale również z zasadami współżycia społecznego oraz zasadami uczciwości kupieckiej. Reasumując, pozwany podkreślił, iż jest podmiotem wykonującym działalność leczniczą, a straty, które ponosi wynikają z realizowania zadań publicznych oraz stosowania kosztownych procedur leczniczych w celu ratowania zdrowia i życia ludzkiego, za które nie otrzymuje płatności. Biorąc to pod uwagę oraz trudną sytuację finansową pozwanego i przejawianą przez niego od początku chęć

ugodowego rozwiązania spłaty zaległych należności pozwany wniósł o zwolnienie go od obowiązku uiszczania kosztów postępowania sądowego.

W związku z taki stanowiskiem pozwanego powód ostatecznie podniósł, iż przedstawiony w piśmie procesowym zarzut przedstawienia powodowi projektu porozumienia z dnia 16.12.2013 r., w którym to pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w trzech ratach do dnia 28.02.2014 r., jest zarzutem nowym, nie podniesionym wcześniej w sprzecznie przez pozwanego. Zatem jest to zarzut spóźniony i stosownie do przepisu art. 503 § 1 kpc pozwany utracił prawo powoływania się na niego. Nadto powód oświadczył, że nie otrzymał projektu przedmiotowego porozumienia, którego odpis nie został również załączony do powyższego pisma procesowego. Powód stanął także na stanowisku, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do nieobciążania pozwanego kosztami procesu w trybie art. 102 kpc, gdyż dopatrywanie się szczególnej pozycji pozwanego na gruncie stosunków zobowiązaniowych ze względu na pełnienie funkcji społecznej podmiotu świadczącego usługi zdrowotne, godzi nie tylko w podstawowe zasady prowadzenia działalności gospodarczej, ale również prowadziłoby do zatarcia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa. Trudności ekonomiczne pozwanego nie mogą też stanowić usprawiedliwienia dla postępowania pozwanego polegającego na niewykonywaniu zobowiązań. W związku z tym w przedstawionym stanie faktycznym i prawnym, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, pozwany jako przegrywający sprawę powinien według powoda zwrócić mu poniesione koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia prawa, łącznie z kosztami zastępstwa procesowego.

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2014 r. o sygn. akt I C 149/14 Sąd Okręgowy w Łodzi I Wydział Cywilny stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania i rozstrzygnięcia tutejszemu Sądowi z uwagi na zarzut podniesiony przez pozwanego powołującego się na właściwość umowną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w Ł. KRS nr (...) prowadzi działalność gospodarczą przede wszystkim w zakresie obrotu hurtowego środkami farmaceutycznymi i materiałami medycznymi. Pozwany Wojewódzki Szpital (...) w J. KRS nr (...) jest samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej, do zadań którego należy między innymi świadczenie usług medycznych.

Dowód: informacja z KRS dotycząca powoda k. 9–15 i 16-22; informacja z KRS dotycząca pozwanego k. 98–100;

W wyniku rozstrzygnięcia przez pozwanego przetargów nieograniczonych prowadzonych w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych na dostawę wyrobów medycznych oraz sprzętu specjalistycznego dla Wojewódzkiego Szpitala (...) w J. strony zawarły umowy sprzedaży nr: (...) z dnia 29.11.2012 r.; nr: (...) z dnia 01.02.2013 r.; nr: (...) z dnia 03.09.2013 r.; nr: (...) z dnia 06.05.2013 r.; nr: (...) z dnia 21.08.2012 r.; nr: (...) z dnia 02.07.2012 r.; nr: (...) z dnia 21.12.2011 r. Przedmiotem tych umów była sprzedaż połączona z dostawą przez powoda na rzecz pozwanego wskazanych produktów medycznych szczegółowo określonych w załącznikach do umów. W § 3 ust. 1 powyżej wskazanych umów pozwany zobowiązał się do regulowania na rzecz powoda należności za dostarczone produkty w terminie do 30 dni licząc od daty otrzymania od powoda faktury VAT dokumentującej wykonaną sprzedaż i dostawę. W § 3 ust. 3 umów strony postanowiły, że powód ma prawo naliczenia odsetek w ustawowej wysokości w przypadku nieterminowego regulowania przez pozwanego należności. Z kolei w § 8 ust. 2 umów strony ustaliły, że dostawy zostaną odebrane przez pozwanego na podstawie dowodu dostawy, to jest faktury VAT. W postanowieniach końcowych umów strony postanowiły, że sporne sprawy zobowiązują się rozwiązać polubownie, a w przypadku braku porozumienia, sądem właściwym do ich rozstrzygnięcia będzie sąd właściwy dla siedziby zamawiającego - pozwanego w niniejszej sprawie.

Dowód: siedem umów łączących strony k. 101-124

W ramach powyższych umów w okresie od dnia 14.06.2013 r. do dnia 7.11.2013 r., powód dokonał na rzecz pozwanego sprzedaży produktów leczniczych, które zostały wykazane na poniżej wymienionych fakturach VAT. Na każdej z faktur VAT pracownicy pozwanego, w tym apteki szpitalnej, którą pozwany ma obowiązek prowadzić, i

która jest komórką organizacyjną uprawnioną do zaopatrywania oddziałów szpitalnych w produkty farmaceutyczne, potwierdzili odbiór dostarczonych przez powoda leków podpisem osoby przyjmującej oraz pieczętką. Dochodzona przez powoda wierzytelność z tego tytułu stanowi kwotę 220 014,02 zł (należność główna) i wynika z faktur VAT:

Lp.	Faktura	Data wystawienia	Termin płatności	Wartość	Uwagi
1	(...)	14-06-2013	14-07-2013	5 179,64	Pozostała do zapłaty część
2	(...)	20-06-2013	20-07-2013	3 956,36	
3	(...)	21-06-2013	21-07-2013	907,20	
4	(...)	02-07-2013	01-08-2013	20 550,97	
5	(...)	05-07-2013	04-08-2013	999,97	
6	(...)	09-07-2013	08-08-2013	8 820,52	
7	(...)	11-07-2013	10-08-2013	11,88	
8	(...)	16-07-2013	15-08-2013	14 783,47	
9	(...)	19-07-2013	18-08-2013	2 214,00	
10	(...)	24-07-2013	23-08-2013	2 774,79	
11	(...)	31-07-2013	30-08-2013	4 561,54	
12	(...)	02-08-2013	01-09-2013	15 693,60	
13	(...)	07-08-2013	06-09-2013	593,46	
14	(...)	07-08-2013	06-10-2013	2 434,32	
15	(...)	08-08-2013	07-09-2013	734,40	
16	(...)	14-08-2013	13-09-2013	112,70	

17	(...)	19-08-2013	18-09-2013	3 549,96	
18	(...)	20-08-2013	19-09-2013	13 912,56	
19	(...)	26-08-2013	25-09-2013	(...),19	
20	(...)	02-09-2013	02-10-2013	2 650,32	
21	(...)	03-09-2013	03-10-2013	976,54	
22	(...)	04-09-2013	04-10-2013	274,75	
23	(...)	11-09-2013	11-10-2013	9 927,36	
24	(...)	12-09-2013	12-10-2013	13 510,80	
25	(...)	12-09-2013	12-10-2013	108,00	
26	(...)	16-09-2013	16-10-2013	583,20	
27	(...)	16-09-2013	16-10-2013	2 967,30	
28	(...)	24-09-2013	24-10-2013	113,78	
29	(...)	27-09-2013	27-10-2013	4 009,23	
30	(...)	02-10-2013	01-11-2013	3 594,24	
31	(...)	04-10-2013	03-11-2013	3 711,15	
32	(...)	07-10-2013	06-11-2013	2 646,00	
33	(...)	07-10-2013	06-11-2013	21 943,44	
34	(...)	07-10-2013	06-11-2013	125,28	
35	(...)	08-10-2013	07-11-2013	734,40	
36	(...)	08-10-2013	07-11-2013	907,20	

37	(...)	11-10-2013	10-11-2013	593,46	
38	(...)	15-10-2013	14-11-2013	972,00	
39	(...)	21-10-2013	20-11-2013	135,00	
40	(...)	21-10-2013	20-11-2013	593,46	
41	(...)	22-10-2013	21-11-2013	862,96	
42	(...)	28-10-2013	27-11-2013	2 332,80	
43	(...)	04-11-2013	04-12-2013	21 052,82	
44	(...)	07-11-2013	07-12-2013	7 290,00	

Dowód: zaakceptowane przez pozwanego kopie faktur VAT k. 23-78

Pozwany nie zapłacił powodowi należności za sprzedane i dostarczone produkty medyczne w terminach wskazanych w otrzymanych od powoda fakturach VAT oraz wynikających z powołanych wyżej postanowień umów. Z uwagi na ten fakt powód, pismem z dnia 10.12.2013 r., wysłanym na adres pozwanego w dniu 10.12.2013 r. listem poleconym priorytetowym, wezwał pozwanego w terminie do dnia 18.12.2013 r. do dobrowolnego uregulowania należności dochodzonej niniejszym pozwem wraz z ustawowymi odsetkami. Pozwany nie zareagował na przesądowe wezwanie do zapłaty, a w szczególności nie oświadczył, że powyższe wezwanie jest bezprzedmiotowe, gdyż faktury zostały wystawione bez podstaw faktycznych i prawnych. Pozwany nie regulując żądanych przez powoda kwot we wskazanym terminie, nie wyraził również woli polubownego zakończenia sporu, albowiem nie przedstawił realnej propozycji ewentualnej ugody. Pozwany po wytoczeniu powództwa (pозew wniesiony 23.12.2013 r.) zapłacił powodowi w dniu 10.01.2014 r. kwotę 73 338,02 zł oraz w dniu 19.03.2014 r. kwotę 146 676,00 zł na poczet należności dochodzonych pozwem. Dokonane wpłaty powód zarachował na poczet należności głównych wynikających z wszystkich faktur objętych pozwem. Z kwoty 73 338,02 zł wpłaconej w dniu 10.01.2014 r. zarachował: 1 453,26 zł na poczet ustawowych odsetek od dochodzonej pozwem kwoty 226 683,06 zł liczonych od dnia 23.12.2013 r. do dnia 09.01.2014 r. oraz 71 884,76 zł na poczet należności głównej. Natomiast z kwoty 146 676,00 zł wpłaconej w dniu 19.03.2014 r. zarachował: 3 749,09 zł na poczet ustawowych odsetek od pozostałej do zapłaty kwoty 154 798,30 zł liczonych od dnia 10.01.2014 r. do dnia 18.03.2014 r. oraz 142 926,91 zł na poczet należności głównej. W tym stanie rzeczy powód cofnął powództwo w zakresie przekraczającym pozostałą do zapłaty kwotę 11 871,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2014 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie pozwany wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w tym zakresie.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 10.12.2013 roku wraz z dowodem nadania wezwania listem poleconym k. 86-88; potwierdzenie przelewu k. 126, wyciągów z rachunku bankowego powoda z 10.01.2014 r. i 19.03.2014 r. k. 143-144; oświadczenie pełnomocnika Zarządu powodowej spółki z 20.05.2014 r. k. 168

Przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd kierował się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 kpc. Podejmując rozstrzygnięcie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, oświadczeń oraz orzeczeń wydanych w sprawach, które toczyły się dotychczas z udziałem stron. Przedstawionym dokumentom Sąd dał wiarę w całości, jako że sporządzone zostały one przez uprawnione podmioty w ramach obowiązków wynikających

z charakteru ich działalności, a zgodność ich treści z rzeczywistym stanem faktycznym nie została przez strony zakwestionowana w toku procesu.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodów z odpisu porozumienia z 16.12.2013 r. i przesłuchania na tą okoliczność świadka G. K., uznając je za spóźnione w rozumieniu art. 503 § 1 kpc, w sytuacji nie wykazania przez pozwanego, iż nie zgłosił ich w sprzecznie bez swojej winy oraz że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Sąd oddalił również dowód z rachunku zysków i strat, informacji o stanie wymagalnych zobowiązań i wykonania planu finansowego za lipiec 2013 r. pozwanego szpitala z uwagi na fakt, iż dowód ten nie miał znaczenia dla oceny zasadności roszczenia.

Sąd zważył co następuje:

Bezspornym w sprawie był fakt, iż strony zawarły ze sobą umowy na sprzedaż połączoną z dostawą przez powoda na rzecz pozwanego wskazanych produktów medycznych szczegółowo określonych w załącznikach do umów wskutek rozstrzygnięcia przetargów prowadzonych w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych. W odniesieniu do sprzedaży produktów medycznych zrealizowanych przez powoda na rzecz pozwanego termin zapłaty każdorazowo określała faktura VAT z 30-dniowym terminem płatności, co również nie było kwestionowane przez pozwanego. Wdając się w spór pozwany podniósł, że dokumenty załączone przez powoda, w postaci faktur VAT przez niego wystawionych nie są dowodami na wykonanie zobowiązania. Przedstawienie bowiem przez powoda samych rachunków nie świadczy o tym, iż towar został rzeczywiście dostarczony pozwanemu, tym bardziej, iż powód nie przedstawił dowodów odbioru ani innego rodzaju dokumentów, które wskazywałyby na dostarczenie, jak również odbiór lekarstw przez pozwanego. Na aprobatę Sądu nie zasługuje stanowisko strony pozwanej w tym względzie, ponieważ faktury VAT załączone do pozwu zawierają pokwitowanie odbioru towaru potwierdzone pieczętką apteki szpitalnej pozwanego oraz podpisem pracownika tej apteki. Według postanowień umownych łączących strony oraz zgodnie przepisami ustawy Prawo farmaceutyczne powód dokonywał dostaw leków do apteki szpitalnej pozwanego. Apteka szpitalna jest bowiem w myśl art. 86 ust. 3 pkt. 5 cyt. ustawy jednostką, do zadań której należy organizowanie zaopatrzenia szpitala w produkty lecznicze i wyroby medyczne. Natomiast przyjęty sposób kwitowania dostaw należy uznać za zgodny z art. 97 kc oraz art. 88 i 90 cyt. ustawy. Nie ulega zatem wątpliwości, że pieczętka apteki szpitalnej pozwanego i podpis pracownika tej apteki zamieszczone w fakturach VAT nad sformułowaniem „Osoba uprawniona do otrzymywania faktur” jest potwierdzeniem dostawy zamówionych leków do apteki szpitalnej pozwanego i potwierdzeniem przyjęcia faktury, a zatem dowodem wykonania przez powoda jego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy sprzedaży połączonej z dostawą leków. Adnotacja o wskazanej treści na fakturach VAT nie tylko w myśl powołanych przepisów oraz zawartych umów, ale też w świetle logiki i zasad doświadczenia życiowego, w sposób oczywisty jest dowodem dostarczenia i odbioru towaru wraz z dokumentami rozliczeniowymi. Zarzut pozwanego, jakoby załączone do pozwu faktury VAT nie były dowodem wykonania zobowiązania przez powoda należy więc uznać za całkowicie chybiony. Trzeba też zauważyć, iż pozwany dokonywał odbioru faktur VAT na bieżąco i nie zgłaszał ani wtedy, ani później jakichkolwiek zastrzeżeń, dotyczących zarówno prawidłowości i kompletności wykonanych dostaw leków, jak również poprawności samych faktur. Nie może ująć uwadze Sądu również fakt, iż § 3 ust. 1 każdej z umów – „należność za dostarczone produkty płatna będzie w terminie 30 dni od dnia doręczenia faktury do siedziby zamawiającego, po uprzednim dostarczeniu towaru” jak i § 8 (lub § 6) ust. 2 każdej z umów – Warunki odbioru: „dostawy zostaną odebrane na podstawie dowodu dostawy, tj. faktury VAT” bezsprzecznie wskazują, iż faktury VAT nie mogły być wystawione i odebrane przez pozwanego bez odbioru zamawianego towaru. Odnosząc się natomiast do twierdzenia, jakoby powód nie udowodnił, że osoby podpisujące faktury VAT były uprawnione do odbioru faktur i towaru, trzeba podkreślić, iż art. 97 kc oraz art. 88 i 90 ustawy Prawo farmaceutyczne pozwalają przyjąć, że osoby zatrudnione w aptece szpitalnej pozwanego, tam faktycznie obecne podczas dostawy leków przez powoda oraz dokonujące czynności określanych jako usługi farmaceutyczne w rozumieniu art. 86 cyt. ustawy, w tym zwłaszcza kierownik tej apteki, są osobami uprawnionymi także do odbioru leków i faktur VAT od dostawców. Należy również podnieść, że jeżeli zakład pracy powierza swojemu pracownikowi stanowisko, z którym wiąże się prowadzenie rokowań i składanie ofert, których wymiana może doprowadzić do zawarcia umowy, to należy uznać, że jest on upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu tego zakładu, w sprawach objętych jego zakresem czynności. Przepis art. 97 kc odnosi się do wszystkich osób, które

mają faktyczną możliwość dokonywania czynności prawnych w obiektach przedsiębiorstwa i ma zastosowanie zawsze, gdy przedsiębiorstwo nie poinformowało w sposób wyraźny swoich klientów o tym, że konkretne osoby czynne w jego lokalu nie są umocowane do zawierania umów (tak m.in. SN w wyroku z dnia 5.12.2003 r., IV CK 286/02, LEX nr 164015). Zwrot użyty w art. 97 kc „obsługiwanie publiczności” należy interpretować jako zawieranie z klientami umów, a także dokonywanie innych czynności, które się z tym wiążą, natomiast zwrot „lokal przedsiębiorstwa” należy natomiast interpretować, jako lokal wchodzący w skład przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 551 kc przeznaczony do obsługi klientów (vide wyrok NSA W-wa z dnia 27.07.2010 r., I (...) 988/09, LEX nr 594811). W ocenie Sądu, wszystkie okoliczności faktyczne, w tym domniemania faktyczne dotyczące prawidłowości wystawienia faktur VAT, zestawienie dowodów złożonych w postępowaniu oraz przyznane okoliczności uregulowania przez pozwanego w toku postępowania prawie całej należności dochodzonej przez powoda pozwem, bezsprzecznie stanowią o wykazaniu zawarcia umów łączących strony i dostarczenia towarów, tj. wykonania umów w określonych w tych dokumentach zakresie. Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż Sąd nie podzielił również stanowiska strony pozwanej, jakoby powód nie udowodnił odbioru wezwania do zapłaty przez pozwanego. Doręczenie dłużnikowi dokumentu rozliczeniowego (faktury) jest wezwaniem go do spełnienia świadczenia pieniężnego wówczas, gdy zawarto w nim stosowną wzmiankę co do sposobu i czasu zapłaty (vide uchwała SN z dnia 19.05.1992 r., sygn. akt III CZP 56/92). Pogląd ten, powszechnie przyjęty w judykaturze, nakazuje przyjąć, że faktura spełniająca wskazane wymogi jest wezwaniem do zapłaty. Z powyższego wynika, że powód nie musiał wystosowywać pod adresem pozwanego dodatkowego wezwania do zapłaty, gdyż walor taki posiadały już wystawione faktury VAT, a inicjatywa polubownego rozwiązania sporu, co do zasady powinna spoczywać na pozwanym jako na dłużniku. Wystosowując ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 25.10.2012 r. powód dał więc dodatkowo wyraz swojej woli polubownego rozwiązania sporu, realizując w ten sposób ze swej strony w szerszym stopniu dyrektywę wynikającą z postanowień umownych łączących strony. Ponadto powód w dużym stopniu uprawdopodobnił, iż takowe wezwanie do zapłaty doręczył pozwanemu przedkładając na tę okoliczność wydruk o nadaniu przesyłki (k. 88), a faktu tego pozwany nie kwestionował. Niezależnie od powyższego Sąd uznał twierdzenia strony powodowej wyrażone w piśmie procesowym, a potwierdzone oświadczeniem pełnomocnika Zarządu powodowej spółki z 20.05.2014 r. (k. 168), iż nigdy nie otrzymał projektu porozumienia z dnia 16.12.2013 r., w którym to pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w trzech ratach do dnia 28.02.2014 r. Ostatnią sporną kwestią podnoszoną przez pozwanego był zarzut jakoby strony w sprawie zawarły zapis na sąd polubowny w rozumieniu art. 1161 i następnych kpc. Sąd podzielił w tym względzie stanowisko strony powodowej. W pierwszym rzędzie wskazać trzeba, iż w każdej z umów załączonych do sprzeciwu, w wykonaniu których powód dostarczył pozwanemu towar wyspecyfikowany w fakturach, w „Postanowieniach końcowych” strony ustaliły, iż: „Wszelkie sporne sprawy strony, strony zobowiązuj;; się załatwić polubownie, a w przypadku braku porozumienia przed sądem właściwym dla Zamawiającego”(§ 8, 9 lub 10 ust. 2 umów). Nadmienić należy, iż do elementów podmiotowo istotnych zapisu na sąd polubowny należą w szczególności wskazanie miejsca postępowania przed sądem polubownym (art. 1155 kpc), określenie liczby arbitrów (art. 1169 § 1 kpc), sposobu ich powołania (art. 1171 § 1 kpc), trybu postępowania o wyłączenie arbitra (art. 1176 § 1 kpc), zasad i trybu postępowania przed sądem polubownym (art. 1181 § 1 kpc). Strony nie określiły w żadnej z umów jaki konkretnie oznaczony sąd polubowny miałby rozpatrywać ewentualne spory, ani też na podstawie jakiego regulaminu miałby działać ten sąd (art. 1161 § 3 kpc). Strony nie określiły także w szczególności liczby sędziów ani składu sądu polubownego ((...)- (...) kpc). W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie zostało wskazane, iż istotą instytucji zapisu na sąd polubowny jest poddanie sporu pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Jeżeli natomiast umowa nie przewiduje dla sądu polubownego funkcji rozstrzygania sporu, to tego rodzaju zapis nie stanowi zapisu na sąd polubowny (tak m.in. post. SN z 11.10.2001 r. o sygn. akt IV CKN 139/01).

Za zasadne Sąd uznał także żądanie przez powoda zasądzenia odsetek. Zgodnie z art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pojęcie opóźnienia w zapłacie sumy dłużnej wiąże się z terminem spełnienia świadczenia. Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje

istnienie lub wysokość świadczenia. Termin regulowania zobowiązań na rzecz powoda każdorazowo określała faktura VAT i był liczony od daty wystawienia przez powoda faktury.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 535 kc i art. 481 § 1 kc zasądzono na rzecz powoda kwotę 11 871,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. 19.03.2014 r. (punkt 1 wyroku). Jednocześnie Sąd umorzył postępowania w zakresie przekraczającym pozostałą do zapłaty kwotę 11 871,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19.03.2014 r., gdyż kwota ta została wpłacona przez pozwanego na rzecz powoda w toku postępowania, a powód cofnął w tym zakresie powództwo (punkt 2 wyroku).

Od pozwanego jako od strony przegrywającej sprawę na podstawie art. 98 § 1 kpc zasądzono koszty procesu w kwocie 18 552 zł na które składają się opłata sądowa stosunkowa w wysokości 11 335 zł liczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jako 5 % od wartości przedmiotu sporu oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7 217 zł tj. 17 zł opłaty od pełnomocnictwa i 3 600 zł stanowiących stawkę wynagrodzenia wynikającą z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.